

Pa so me že tako tiščali, da mi je pohajala sapa in nisem mogel izpregovoriti niti besedice, le grčal sem.

V tem se zbude mati in sestra.

»Za Boga, kaj pa je, stari?« se oglase mati.

»Jezus, Marija! Tatje, tatje!« kriči sestra.

Zbral sem vso silo, se komaj oprostil očetovih klešč pa dejal: »Oče, še zadavite me!«

»Oh, Janez! Ti nepridiprav, kako sem se ustrašil! Zakaj se ne oglasiš?«

»I, kako, če me hočete zadušiti?! Saj nisem mogel niti izpregovoriti, tako iznenada ste planili name,« sem odgovoril.

»Saj pravim! Ali še vedno tako trdno spim, da te nisem čul, ko si prišel?« vprašajo oče.

»Tiho sem prišel, ker vas nisem v tako pozni uri hotel buditi.«

In pravil sem jim vse, kar sem videl in slišal.

»Ovbe, glej no,« reko mati. »Micika je včeraj nesla kosilo na mizo, pa se ji je izpodtaknilo in vrgla je vse skupaj po tleh, pa se ji je sedaj to v sanjah pritaknilo.«

»In vi ste jo kregali,« sem pristavil.

»Mogoče, mogoče!« so dejali mati.

»Pogovarjali sta se obe kot bi bedeli.«

Potem sem še vprašal: »Kaj pa je s pastirjem?«

In odgovorili so oče: »Ta pa je včeraj spuščal otepe na pod s svisel in je naposled sam z otepom padel na pod. Seveda se mu ni nič hudega pripetilo, ker se je zvalil na slamo. Ustrašil se je pa le.«

»Menil je gotovo sedaj v sanjah, da vlačí otepe, pa je vlekel blazino, da bi bila šla kmalu na dva kosa. Slednjič pa se je prekopicnil v postelji v znožje, pa je mislil, da je padel na pod,« sem pristavil jaz. »No, je pač navadno, da sanjamo o tem, s čimer smo se največ bavili, preden smo legli spat.«

Ti škrateljčki! ...

*Oj, škrateljčki, ti škrateljčki
orehov so nabrali,
a krog orehov poleg vsi
brezskrbno so pospali.*

*Oj, to so veeverice se
na tratici smejale!
In škrateljčkom, tem škrateljčkom
orehe so pobrale ...*

*Oj, škrateljčki, ti škrateljčki
iz sanj so se zbudili,
ah, in nad prazno tratico —
vsi žalostni so bili!*

Cvetko Slavin.

